

Դ. Սրիտերեկձ

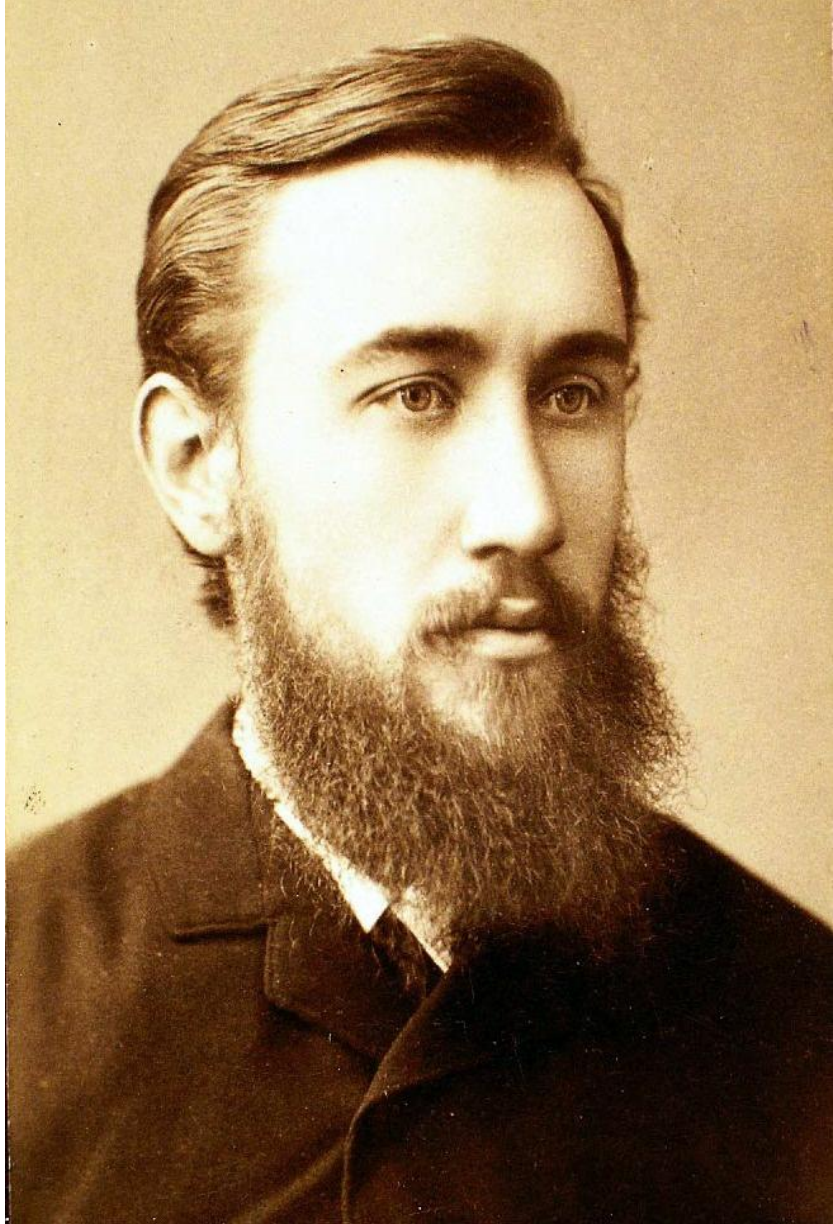
Грінченко Борис Дмитрович — український письменник, педагог, лексикограф, літературознавець, етнограф, історик, публіцист, громадсько-культурний діяч.

Народився Борис Дмитрович Грінченко 9 грудня 1863 року на хуторі Вільховий Яр Харківської губернії (тепер Сумська область), в родині збіднілих дрібнопомісних дворян. З 1874 по 1879 рік Борис Грінченко навчається у Харківському реальному училищі, де зближується з народницькими гуртками. За поширення заборонених царським урядом видань його заарештовують і кілька місяців тримають в ув'язненні.

Після звільнення Борису Дмитровичу довелося залишити навчання і самому почати заробляти на прожиття. Здобута самоосвіта дозволила Б.Грінченку скласти іспити на звання народного вчителя при Харківському університеті. З 1881 року починається його освітньо-педагогічна діяльність, яка тривала до 1893 року. Вчителював він у селах Харківщини, Сумщини, Катеринославщини. Багато пише, регулярно друкуються в журналах та альманахах.

Виходять у світ його поетичні збірки «Пісні Василя Чайченка» (1884 р.), «Під сільською стріхою» (1886 р.), «Під хмарним небом» (1893 р.), «Пісні та думи» (1895 р.), «Хвилини» (1903р.). З 1894 року Борис Дмитрович працює в Чернігівському губернському земстві.

Б.Грінченко був людиною надзвичайно працелюбною. Будучи справжнім патріотом видає «Етнографічні матеріали, зібрані в Чернігівській і сусідніх з нею губерніях» у трьох томах (1895—1899 рр.), «З вуст народу» (1900 р.), «Література українського фольклору (1777—1900)» (1901 р.).

У 1902 році письменник перебирається до Києва. Тут разом з дружиною Марією Загірною він трудиться над укладанням вершинної своєї праці — чотиритомного «Словаря української мови» (1907—1909рр.). Цю визначну роботу було відзначено академічною премією.

Підірване задавненим туберкульозом здоров'я письменника (наслідки харківського ув'язнення) не витримало такого напруженого, безперервного ритму. Останньою краплею його життєвого випробування стала смерть дочки Насті та її малорічного сина. Різке загострення хвороби змусило письменника вирушити на лікування до Італії. 6 травня 1910 року Грінченко помер в м. Оскендалетті. Поховано Б.Грінченка в Києві, на Байковому кладовищі.